

Sygn. akt **XXV C 671/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR (del.) Anna Ogińska - Łągiewka
Protokolant:	sekretarz sądowy Elżbieta Ilić

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...)

przeciwko (...) **Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę:

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódek (...) solidarnie na rzecz pozwanego (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 14.417 zł (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 14.400 zł (czternaście tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **XXV C 671/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2016 r. powódki (...) domagały się zasądzenia od pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. solidarnie na ich rzecz kwoty 376.139,42 zł tytułem zwrotu nienależnie pobranych kwot w ramach zawartej między stronami umowy kredytu hipotecznego nr (...) (**Umowa**) indeksowanego do franka szwajcarskiego oraz ustalenia treści stosunku prawnego łączącego strony na przyszłość, w tym salda kredytu pozostałego do spłaty, w związku ze zmianą umowy spowodowaną zastosowaniem przez pozwanego niedozwolonych postanowień umownych, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz powódek kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłat skarbowych od pełnomocnictwa.

(pozew – k. 2-27v.)

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 czerwca 2016 r. pozwany (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (**Bank**) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódek na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

(odpowiedź na pozew – k. 72-78v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest następcą prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., który był wpisany do rejestru przedsiębiorców pod numerem KRS (...), a w 2011 r. został przekształcony w (...) Bank Spółkę Akcyjną.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 8 maja 2008 r. powódki zawarły z poprzednikiem prawnym pozwanego (...) Bank Spółką Akcyjną w W. – Oddziałem Specjalistycznym M. – umowę kredytu hipotecznego nr (...) na kwotę łączną 1.649.000 złotych indeksowanego kursem CHF na okres 360 miesięcy, licząc od dnia wypłaty kredytu.

(dowód: umowa kredytu hipotecznego z dnia 8 maja 2008 r. – k. 28-31v.)

Środki pozyskane z Umowy kredytu nr (...) były przeznaczone na zakup nieruchomości przy ul. (...) w P. oraz przy ul. (...) w W.. Obie z wymienionych nieruchomości są wskazane w (...) jako dodatkowe miejsca prowadzenia przez powódkę (...) działalności gospodarczej.

(dowód: wniosek o udzielenie kredytu – k. 87-90; wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 125-129)

W dacie zawarcia Umowy obie powódki były czynnymi przedsiębiorcami w rozumieniu art. 43¹ k.c. Powódka (...) od 1 października 2001 r. prowadziła działalność gospodarczą jako wspólnik spółki cywilnej (...) s.c. (...)” (NIP: (...)), a obecnie prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą: (...). Przedmiotem działalności powódki jest m.in. wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi (68.20.Z), kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek (68.10.Z), pośrednictwo w obrocie nieruchomościami (68.31.Z), fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne (96.02.Z). Powódka T. W. również prowadziła działalność gospodarczą w dniu zawarcia przedmiotowej Umowy, w zakresie profesjonalnego wynajmu nieruchomości na własny rachunek.

(dowód: wniosek o udzielenie kredytu – k. 87-90; wydruk z bazy internetowej REGON – k. 124; wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 125-129)

W dniu 12 grudnia 2008 r. pozwany zawarł z powódkami Aneks nr (...) do Umowy, który zmniejszył oprocentowanie poprzez zmniejszenie marży pozwanego z 2,30% do 1,72%, jednocześnie ustanawiając dodatkowe zabezpieczenie spłaty kredytu w postaci dwóch kaucji w kwocie po 200.000 zł (dwieście tysięcy złotych) od każdej z powódek.

(dowód: aneks nr (...) do Umowy – k. 32-33)

W dniu 2 lutego 2009 r. pozwany zawarł z powódkami Aneks nr (...) do Umowy. Na jego podstawie, przez kolejne 24 miesiące konsument miał płacić stałą ratę, a nadwyżka miała zostać zsumowana i doliczona do salda kredytu po 24 miesiącach. Zgodnie z aneksem, pozwany miał dopłacać do każdej raty powyżej kwoty 4.226 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia sześć złotych), jednak po 24 miesiącach kwota dopłat miała zostać doliczona do kapitału kredytu według kursu ustalonego przez pozwany Bank zgodnie z Tabelą Kursów.

(dowód: aneks nr (...) do Umowy – k. 34-34v.)

W dniu 2 kwietnia 2009 r. został zwarty aneks nr (...) do Umowy, który wprowadzał korekty w zakresie uiszczonej kaucji ustanowionej uprzednio Aneksem nr (...).

(dowód: aneks nr (...) do Umowy – k. 35-35v.)

Na mocy Aneksu nr (...) do Umowy pozwany wyraził zgodę na odroczenie płatności części rat odsetkowych. Zgodnie z dalszymi postanowieniami, po 24 miesiącach od daty wejścia w życie Aneksu nr (...) pozwany miał doliczyć sumę wszystkich odroczonej rat odsetkowych naliczonych w tym czasie, a następnie doliczyć otrzymaną kwotę do salda kredytu, powiększając tym samym kwotę zadłużenia.

(dowód: aneks nr (...) do Umowy – k. 36-37)

W dniu 27 lipca 2009 r. został zawarty Aneks nr (...) do Umowy, na mocy którego ponownie zmieniono wysokość oprocentowania na czas trwania Aneksu nr (...), do poziomu 4,66%, przy czym marża pozwanego wzrosła z poziomu 1,72% do poziomu 4,26%.

(dowód: aneks nr (...) do Umowy – k. 38-38v.)

W dniu 13 listopada 2009 r. strony zawarły Aneks nr (...) do Umowy, zgodnie z którym przekształcony został rodzaj kredytu, tj. kredytu z indeksowanego do franka szwajcarskiego ((...)) na kredyt walutowy w walucie (...), zachowując tym samym saldo kredytu z dnia przewalutowania, które nastąpiło w dniu 13 stycznia 2010 r.

(dowód: aneks nr (...) do Umowy – k. 39-41)

Zgodnie z dodatkowym Aneksem do Umowy zawartym przez strony w dniu 16 lutego 2015 r., marża pozwanego Banku kształtowała się odtąd na poziomie 2,30%. Podwyższenie marży wynikało z postanowień umów dotyczących przeniesienia środków pieniężnych o nr (...) oraz (...), na mocy których powódki, w celu zabezpieczenia wierzytelności pozwanego z tytułu udzielonego kredytu, przeniosły na własność pozwanego kwotę 200.000 zł (dwieście tysięcy złotych) tytułem kaucji.

(dowód: Aneks do Umowy z dnia 16 lutego 2015 r. – k. 43-43v.; umowa nr (...) – k. 58-59; umowa nr (...) – k. 60-61)

W piśmie z dnia 23 lipca 2015 r. powódki wystąpiły do pozwanego Banku z pismem kwestionującym saldo zadłużenia, którego wysokość winna zostać ich zdaniem zweryfikowana w związku z zastosowaniem przez pozwanego postanowień umownych, które w stosunku do innego banku zostały uznane przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za abuzywne. W ww. piśmie zakwestionowano także zasadność prowizji naliczonych za zawarte aneksy, bowiem kwoty, które pozwany Bank naliczał w zamian za zmianę warunków kredytowania cechowała, w ocenie powódek, ogromne dysproporcja.

(dowód: pismo powódek z dnia 23 lipca 2015 r. – k. 62-63v.)

W odpowiedzi na pismo powódek z dnia 23 lipca 2015 r. pozwany wskazał, że nie podziela on przedstawionej przez powódki argumentacji.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 27 sierpnia 2015 r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania. Powyższe dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają, w zestawieniu ze sobą tworzą spójny stan faktyczny i brak jest zdaniem Sądu Okręgowego przesłanek do odmówienia im mocy dowodowej w zakresie, w jakim stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Ponadto, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka i powódek (...) przesłuchanym w przedmiotowej sprawie, albowiem ich zeznania nie były spójne i pozostawały w sprzeczności z treścią dokumentów zgromadzonych na potrzeby niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną powódek stanowił art. 410 k.c. Zgodnie z treścią § 2 ww. przepisu świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Świadczenie na tle art. 410 k.c., co do zasady, odpowiada ogólnemu pojęciu świadczenia, jako zachowaniu dłużnika zmierzającego do wykonania zobowiązania. Ze względu jednak na fakt, iż analizowany przepis dotyczy nienależnego świadczenia, a więc ex definitione sytuacji, w której doszło do zaburzenia w normalnym procesie wykonania zobowiązania, konieczne jest częściowe zmodyfikowanie definicji ogólnej. Przez świadczenie w rozumieniu art. 410 k.c. należy rozumieć każde celowe i świadome przysporzenie na rzecz majątku innej osoby, które z punktu widzenia odbiorcy można przyporządkować jakiemuś zobowiązaniu, choćby w ogóle lub jeszcze nieistniejącemu albo nieważnemu. Przysporzenie rozumieć tu przy tym należy najszerzej, tj. jako każde zachowanie prowadzące do wzbogacenia innej osoby.

Należy zatem badać, jak w świetle obiektywnych okoliczności odbiorca mógł zinterpretować zachowanie solvensa (teoria horyzontu odbiorcy). Pogląd taki, przyjmowany w doktrynie (W. Serda, Nienależne, s. 35 i n.; E. Łętowska , Bezpodstawne, s. 86), wyraził również prawidłowo SN w drugiej tezie wyr. z 11.9.1997 r. (III CKN 162/97, OSN 1998, Nr 2, poz. 31), zgodnie z którą "przy ocenie, czy miało miejsce świadczenie w ramach danego stosunku, rozstrzygające znaczenie powinien mieć punkt widzenia wierzyciela z tego stosunku: czy może on na podstawie rozpoznawalnych okoliczności uważać dane działanie za świadczenie" (tak samo wyr. SN z 13.10.2011 r., V CSK 483/10, Legalis). Należy dodać, iż nie ma znaczenia rzeczywista świadomość odbiorcy, lecz ocena obiektywna, choć dokonana przy przyjęciu jego punktu widzenia. Natomiast oczywiście nietrafne jest stanowisko wyrażone przez SN w uzasadnieniu wyr. z 20.12.2006 r. (IV CSK 272/06, MoP 2007, Nr 2, s. 60), gdzie nie dopatrzono się świadczenia w przelewie bankowym spowodowanym błędem systemu komputerowego. Odbiorca mógł według obiektywnych reguł zachowanie banku zinterpretować jako świadczenie (na zlecenie klienta – dłużnika odbiorcy) i zarachować to świadczenie na poczet wierzytelności. Bank ma bowiem kondykcję jedynie wobec klienta, nie odbiorcy.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy niezbędne było rozważenie, czy kwestionowane przez powódki klauzule walutowe (§ 11 ust. 7 regulaminu, § 12 ust. 7 regulaminu, § 13 ust. 6 regulaminu, § 13 ust. 8 regulaminu i § 14 ust. 5 regulaminu) wiązały je, czy też stanowiły niedozwolone postanowienia umowne.

Odnosząc się do zarzutu abuzywności klauzul walutowych, należy wskazać, że zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). By określone postanowienie umowy mogło zostać uznane za niedozwolone postanowienie umowne spełnione muszą zostać cztery warunki:

- umowa musi być zawarta z konsumentem;
- postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie;
- postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco narusza jego interesy;
- postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie dotyczy głównych świadczeń stron.

W tym momencie należy szerzej odnieść się do pierwszej z wymienionych wyżej przesłanek. Zgodnie z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Zawierając sporną umowę kredytu obie powódki były czynnymi przedsiębiorcami, wpisanymi do odpowiednich rejestrów, a więc nie miały statusu konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., lecz status przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 43¹ k.c.

Środki pozyskane przez powódki w ramach Umowy zawartej z pozwanym Bankiem były przeznaczone na zakup dwóch nieruchomości przy ul. (...) w P. i przy ul. (...) w W.. Obie nieruchomości stanowiły dodatkowe miejsca wykonywania działalności gospodarczej jaką prowadzi powódka (...). We wnioskach kredytowych powódki zgodnie oświadczyły, że osiągają dochody z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Ponadto, we wniosku o udzielenie kredytu

zaznaczono, że działalność gospodarcza była prowadzona w obu nieruchomościach (tj. przy ul. (...) w P. oraz przy ul. (...) w W.), a które to miały być zakupione za środki z przedmiotowego kredytu (co dodatkowo potwierdza §3 Umowy).

W ocenie Sądu powódki dokonały czynności prawnych związanych bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą w celu pozyskania środków do nabycia nieruchomości pod wynajem oraz na inne rodzaje prowadzonej działalności. Nawet przyjęcie, że część otrzymanych środków nie została przeznaczona na cel związany z prowadzoną działalnością gospodarczą, nie zmienia w ocenie Sądu takiej kwalifikacji czynności prawnych związanych z zawartą przez powódki Umowy.

Dla pojęcia konsumenta obojętne jest, czy osoba fizyczna prowadzi działalność gospodarczą lub zawodową (por. M. Rejda, Definicja, s. 129–131). Istotne jest natomiast to, aby dokonywana przez nią, konkretna czynność nie dotyczyła bezpośrednio tego rodzaju działalności. Za konsumenta będzie więc można uznać zarówno osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej w żaden sposób z jej działalnością profesjonalną, jak i czynności związanej co prawda z tą działalnością, ale tylko pośrednio. Rozróżnienie czynności bezpośrednio i pośrednio związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową może nastroczać w praktyce trudności, a pomocne powinno być zaproponowane w literaturze przedmiotu kryterium typowości stosunków prawnych, w których uczestniczy przedsiębiorca, ze względu na rodzaj prowadzonej działalności (tak S. Koroluk, Zmiana, s. 442; tenże, Nowa definicja, s. 31–32).

Punktem odniesienia dla oceny związku czynności prawnej z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą, jako bezpośredniego lub pośredniego, są konkretne okoliczności danej sprawy istniejące w dacie czynności. Właściwe dla jej dokonania są kryteria rodzaju czynności prawnej i jej przedmiotu, typowego charakteru czynności ze względu na prowadzoną działalność gospodarczą, przeznaczenia nabywanego towaru lub usługi dla celu bezpośrednio lub pośrednio związanego z działalnością gospodarczą (wyrok SN z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt: V CSK 630/13).

Biorąc zatem powyższe rozważania pod uwagę należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie powódki zaciągnęły przedmiotowy kredyt w bezpośrednim związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i nie posiadały statusu konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., w związku z czym nie mogą one wywodzić swoich roszczeń w oparciu o zarzuty abuzywności zapisów Umowy przedmiotowych kredytów.

Mimo, iż rozstrzygnięcie kwestii związanej z brakiem statusu konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. po stronie powódek przesądza o oddaleniu powództwa w całości, Sąd rozpoznający niniejszą sprawę pochylił się nad pozostałymi kwestiami podniesionymi w toku postępowania.

W pierwszej kolejności Sąd pragnie wskazać, iż mechanizm indeksacji świadczenia do waluty obcej jest standardową konstrukcją prawną, której stosowanie w umowach kredytowych zostało zaaprobowane zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie. Biorący kredyt, zwłaszcza długoterminowy z przeliczeniem zobowiązań okresowych według umówionej waluty, ponosi ryzyko polegające albo na płaceniu mniejszych rat w walucie kredytu, albo większych, niż to wynika z obliczenia w tej walucie, gdyż na wysokość każdej raty miesięcznej wpływa wartość kursowa waluty kredytu w stosunku do waluty waloryzacji tego kredytu. Podobne ryzyko ponosi kredytodawca, który wprawdzie ma osiągnąć tylko zwrot kwoty udzielonego kredytu z odsetkami, ale w razie zawarcia klauzuli walutowej może poszczególne raty mieć większe po przeliczeniu, albo mniejsze, zależne od różnic kursowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt: II CSK 429/11).

Sąd podziela stanowisko pozwanego, który zaprzecza, aby warunki ustalone w przedmiotowej Umowie kredytu były niekorzystne dla powódek, które nie były zobligowane do zaciągnięcia kredytu w Banku. Zaciągnięcie kredytu indeksowanego było bowiem całkowicie świadomą decyzją powódek. W ocenie Sądu M. i T. W. doskonale zdawały sobie sprawę z mechanizmu indeksacji, jak również ryzyka walutowego związanego z zawarciem tego typu umowy kredytu hipotecznego. Ryzyko kursowe spoczywa na obu stronach kredytu w takim samym zakresie. W zależności od kształtowania się sytuacji ekonomicznej na rynku, negatywne konsekwencje przewalutowania mogą zatem dotknąć

zarówno powódki, jak i pozwany Bank. Zaciąganie zobowiązań wyrażonych w obcej walucie w celu skorzystania z mającej do nich zastosowanie, korzystniejszej dla kredytobiorcy, stawki oprocentowania, jest nierozzerwalnie związane z ponoszeniem ryzyka kursowego. Otrzymując propozycję zawarcia umowy powódki wybrały rodzaj kredytu indeksowanego do waluty CHF i były świadome ryzyka, jakie się z tym wiąże, a więc ryzyka wynikającego ze zmienności kursów walut obcych. Powódki nie kwestionowały zresztą, że zostały o ryzyku kursowym poinformowane.

W dalszej kolejności Sąd przeanalizował ewentualne skutki prawne jakie można wiązać ze stwierdzeniem abuzywności określonych postanowień umownych. Należy stwierdzić, iż nie ma racji strona powodowa twierdząc, że stwierdzenie abuzywności określonych postanowień umownych prowadzi do nieważności umowy. Stwierdzenie przez Sąd niedopuszczalności postanowienia umownego skutkuje jego bezskutecznością. Ustawodawca nie przewidział zatem, wbrew twierdzeniom strony powodowej zawartym w treści pozwu, rygoru nieważności niedozwolonych postanowień umownych. Konsekwencją stwierdzenia klauzuli abuzywnej może być chociażby roszczenie oparte na art. 471 k.c., ze wszystkimi tego skutkami w zakresie ciężaru dowodu szkody i jej wysokości, winy, związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem w postaci nienależytego wykonania umowy a szkodą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt: II CSK 768/14). Chcąc udowodnić, iż klauzule indeksacyjne rażąco naruszały ich interesy jako konsumentów powódki winny to wykazać, zgodnie z ogólną regułą dotyczącą ciężaru dowodu zawartą w art. 6 k.c. Zadaniem Sądu nie jest bowiem wyręczanie stron procesu w przeprowadzaniu stosownej inicjatywy dowodowej. Powódki nie przedstawiły w tym zakresie żadnego dokumentu z którego wynikałoby, iż pozwany Bank ukształtował kursy wymiany CHF/PLN w sposób oderwany od realiów rynkowych, czy też rażąco odstający od kursów na rynku międzybankowym. W konsekwencji strona powodowa nie wykazała ewentualnej szkody jaką miałyby ponieść z tego właśnie tytułu.

Sąd nie uwzględnił nadto żądania pozwu w zakresie ustalenia treści stosunku prawnego łączącego strony na przyszłość, w tym salda kredytu pozostałego do spłaty, w związku ze zmianą warunków umowy spowodowaną, zdaniem powódek, zastosowaniem przez pozwanego niedozwolonych postanowień umownych. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Przez interes prawny w procesie cywilnym należy rozumieć obiektywną w świetle obowiązujących przepisów prawnych, to jest wywołaną rzeczywistym narażeniem lub zagrożeniem określonej sfery prawnej, potrzebę uzyskania określonej treści wyroku. Jednocześnie interes prawny istnieje jedynie wtedy, gdy przez powództwo z art. 189 k.p.c. powód może uczynić zadość swojej potrzebie uzyskania ochrony prawnej, a jednocześnie nie jest możliwe uzyskanie ochrony w drodze wystąpienia z roszczeniem dalej idącym np. roszczeniem o świadczenie. Należy nadto wskazać, iż art. 189 k.p.c. nie limituje podmiotów legitymowanych czynnie do wystąpienia z powództwem o ustalenie wyłącznie do stron będącego przedmiotem rozpoznania stosunku prawnego. Z powództwem tym może wystąpić każda osoba, nawet nie będąca stroną stosunku prawnego, jeżeli tylko w sposób należyty wykaże swój interes prawny. W tym zakresie za nietrafną należy uznać argumentację pozwanego T. Ł., który kwestionował możliwość wystąpienia z powództwem o ustalenie jedynie przez strony kwestionowanego stosunku prawnego.

Cytowany powyżej przepis nie kreuje uprawnienia do dowolnego zmieniania stosunków prawnych, jak to przedstawia żądanie pozwu. Powódki winne były bowiem wskazać, jak ich zdaniem ma się ten stosunek kształtować, a następnie wskazać podstawy prawne tak sformułowanego żądania.

Uwzględnienia wymaga również zarzut pozwanego Banku dotyczący przedawnienia wszystkich roszczeń powódek objętych żądaniem pozwu. W związku z faktem, iż zawierając przedmiotową Umowę kredytu powódki działały jako przedsiębiorcy w rozumieniu art. 43¹ k.c., odpowiednie zastosowanie znajdzie w ich przypadku 3 – letni termin przedawnienia wynikający wprost z przepisu art. 118 k.c., zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Z dokumentacji przedstawionej przez powódki w niniejszej sprawie wynika, iż terminem granicznym, z którym można wiązać moment rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia roszczeń powódek jest styczeń 2010 r., kiedy to powódki uiściły ostatnią z nienależnych ich zdaniem rat kredytu. Od tego zatem momentu, w ocenie Sądu, rozpoczął swój bieg 3 – letni termin przedawnienia. Powództwo w niniejszej

sprawie wpłynęło do tutejszego Sądu w dniu 22 kwietnia 2016 r., a więc po upływie przypisanego terminu do jego wniesienia.

Z tych wszystkich względów powództwo podlegało oddaleniu w całości o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów Sąd oparł o przepis art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Biorąc powyższe pod uwagę, powódki są zobowiązane do zwrotu przeciwnikowi procesowemu kwoty 14.417 zł (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych), na którą to kwotę składa się kwota 14.400 zł (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych)) oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt II wyroku).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.